

Dünya Drama Günü Ulusal Bildirgesi

Daha Mutlu Bir Dünya için Drama...

Fehime Nihal Kuyumcu

“Büyükçe bir salon, duvara yansıtılmış bir tablo. Acı çeken, yaralı insanların, boğanın, atların inlemelerini, çığlıklarını duyduğunuz ‘Guernica’. Etkinlik başlıyor. İnci San’ın o yumuşak sesiyle yavaş yavaş Guernica Kasabasının Pazar yerinde geziyorsunuz. Herkes kaygılı! Kimi oğlu, kimi uzun zamandır haber alamadığı eşi, kimi de babası için. Diğer insanlarla kaygılarınızı paylaşıyorsunuz. Birden ‘Bomba atıldı!’ diyen bir sesle irkiliyor, çılgınlar gibi sağa sola koşturmaya başlıyorsunuz. Bir anne kendini oyuna kaptırmış çığlık çığlığa çocuğunu arıyor. Bir başkası yaralanmış, yerlerde yuvarlanıyor Bir süre devam eden bu kaos, verilen komutla herkesin duvardaki resmin içinde yerini almasıyla bitiyor. Kısa bir sessizlik ve paylaşım. “

Bu katıldığım bir drama çalışmasıydı, hayatın bir provasıydı, oyundu, gerçek değildi, -miş gibi yapmıştık. Savaş sırasında bir kasabada Pazar yerine düşen bomba ve sonrasında olanları canlandırmıştık. Birazdan dışarı çıkıp hayatın içinde kaybolacaktık. Akşam eve döndüğümüzde televizyonda haberleri izlerken “Hay Allah yine patlamalar olmuş, insanlar ölmüş” diyecek bir sonraki habere geçecektik ama geçemedik. Çünkü drama -miş gibi de olsa, çok kısa bir süre için de olsa bu anları bize yaşattı. Artık hiçbirimiz o drama atölyesine girmeden önceki insanlar değildik. Daha önce elimizde çayımız “Filanca yerdeki patlamada 150 kişi yaşamını yitirdi” gibi bir haberi umarsızca dinlerken şimdi televizyona daha da yaklaşarak çayımızı bir kenara koyup olanı biteni anlamaya çalışıyoruz. Suruç’ta, Ankara Garı’nda, Diyarbakır’da, Dolmabahçe’de meydana gelen patlamaları, Guernica Kasabasında yaşadıklarımızı hatırlayarak, olanları anlamaya çalışıyor, oradakilerle empati kuruyor, tepki gösteriyor, acı duyuyoruz.

Oyun da olsa yaşadıklarımız bizi bu kadar kontrolden çıkarabiliyorsa, gerçek ve kurgu bu kadar birbirine karışabiliyorsa, burada olayın vahşetinin yanı sıra dramanın gücünü de görmeliyiz. Bir olayı yaşamışçasına hissettirebilen bu güç, gerçeği hakkında bizleri etkileyecek kadar kurgunun ötesine geçiriyor, bizleri sanki gerçekten o olayla karşı karşıya kalmışçasına duygularımızı yönetiyor. Acaba savaş ekonomisi üzerine kurulan dünyada o sektördeki insanlarla drama atölyeleri yapılırsa etkisi ne olur? Silah tüccarlarının bir araya getirildiği bir atölye çalışmasında çocuğunu kaybetmiş, panik içinde arayan, bulmaya çalışan silah tüccarı bir baba, bir anne böylesi bir atölye sonrası yeni silah anlaşmalarını nasıl bir duygu içinde imzalar. Yaşadıkları sırça köşklerinden dünyayı yöneten/yönetemeyen liderlerin katıldığı savaştan, yokluktan, yoksunluktan kaçan, göçe zorlanan insanların canlandırıldığı atölyeler acaba nasıl bir etki yapardı. Yine aynı rahatlıkla o insanları görmezden gelebilirler miydi?

Bugün insanlığın maruz kaldığı, insanlığa acı veren her şey drama atölyelerinde ele alınmalı. Savaşlar, açlık, şiddet, taciz, yoksulluk, ayrımcılık, ötekileştirme, göç, karaya vuran çocuklar, açık denizlerdeki ölüm yolculukları daha da sayamadığımız nice nice acılar... Her yaştaki, her ırktaki, her

cinsteki, her meslekteki insanlarla, her kademedeki yöneticilerle, yönetilenlerle bu atölyeler yapılmalı. Dünya drama gününde iyi dileklerin, kutlamaların yerini, belki de bir drama seferberliği çağrısı almalı. İnsanlık bu kadar acı içinde gözyaşı dökerken drama günümüz kutlu olsun diyemiyorum.

Daha mutlu bir dünya için bunu yapmalıyız, bunu yapmamız gerek, başka türlü huzuru bulamayız.

Prof. Dr. Fehime Nihal Kuyumcu

2021 IDEA Day National Message

Drama for a Happier World...

Fehime Nihal Kuyumcu

“A large hall, a painting projected on the wall. ‘Guernica’ where you hear the groans and cries of suffering, injured people, bulls, horses. The event begins with the soft voice of İnci San, you are slowly walking around the market place of Guernica town. Everyone is worried! Some for their son, some for their wife/husband whom they have not heard from for a long time, some for their father. You share your concerns with other people. You suddenly startle with a voice that says, “Bomb dropped!” and you start running around like crazy. A mother is screaming and searching for her child, caught up in the play. Another is injured, rolling on the ground. This chaos that lasted for a while, everyone takes their place in the picture on the wall with the given command. A short silence and sharing. “

It was a drama workshop that I participated in, a rehearsal for life, a play, not real, we pretended. During the war, we dramatised the bomb that fell on the market place in a town and what happened after. We would soon go out and get lost in life. When we got home in the evening, while watching the news on TV, we were going to say “Oh my God, there were explosions again, people died”, but we could not move on to the next news. Because it made us experience these moments, albeit as if it were a drama, even for a very short time. We were no longer the people we were before we entered that drama workshop. While we used to listen to a news like “150 people lost their lives in the explosion in such and such a place” with our tea in hand, now we are getting closer to the television and putting our tea aside and trying to understand what is going on. By remembering the explosions in Suruç, Ankara Train Station, Diyarbakır and Dolmabahçe, and our experiences in the town of Guernica, We try to understand what happened, empathize with those there, we react and we feel pain.

If what we experience can get us so out of control, even if it is a play, if reality and fiction can be mixed so much, we should see the power of drama as well as the brutality of the event. This power, which can make us feel as if we have experienced an event, takes us beyond fiction to affect its reality, and manages our emotions as if we were actually faced with that event. I wonder what would be the effect if drama workshops were held with people in that sector in the world built on the war economy? In a workshop where arms dealers came together, how would an arms dealer father and mother sign new arms deals after such a workshop, looking for their children in panic and trying to find them. I wonder what effect the workshops would have, in which the leaders who ruled/could not rule the world from the glass houses they lived in, participated in, and people fleeing war, poverty, deprivation and forced to migrate were brought to life. Could they still just as easily ignore those people?

Everything that humanity is exposed to and that hurts humanity today should be handled in drama workshops. Wars, hunger, violence, harassment, poverty, discrimination, marginalization,

migration, stranded children, death voyages in the open seas, many more pains that we cannot count... These workshops should be held with people of all ages, races, genders, professions, rulers and ruled ones at all levels. On World Drama Day, good wishes and celebrations should perhaps be replaced by a call for drama mobilization. I can't say happy drama day while humanity is shedding tears in so much pain.

We must do this for a happier world, we must do this, otherwise we cannot find peace.

Prof. Dr. Fehime Nihal Kuyumcu
İngilizceye Çevirenler: İhsan Metinnam- Zeki Özen